

BORA
CHUNG

Iepurele
blestemat

Traducere din limba coreeană și note de
Iolanda Prodan

Iepurele blestemat

— Când faci fetișuri blestemate, negreșit trebuie să le faci frumoase.

Așa îmi spune mereu bunicul.

Și îi dau dreptate, căci lampa în formă de iepure ce stă sub un copac e foarte drăguță. Copacul nu seamănă cu unul real, dar trupul iepurelui a fost modelat cu grijă la detalii. Corpul alb ca zăpada contrastează cu negrul de pe vârful urechilor și al cozii, cu ochii ca doi tăciuni. E confecționat dintr-un material tare, însă botul, mic și rozaliu, și blana deasă sunt moi. Când aprind lampa, iepurele emană o lumină albă, strălucitoare. Am senzația că e viu, că dintr-o clipă în alta va ciuli urechile și va începe să amușine.

Așa cum în spatele fiecărui obiect se ascunde o poveste, și lampa în formă de iepure are propria istorie, de vreme ce este un fetiș blestemat. Bunicul se așază pe fotoliu și începe să-mi spună pentru a nu știu câta oară povestea lămpii pe care a făcut-o special pentru prietenul lui.

Meșteșugul fabricării fetișurilor blestemate are două reguli nescrise, transmise în familia noastră din generație în generație: nu căuta să te răzbuni folosind fetișurile făcute de tine și nu-i blestema pe alții cu fetișurile făcute de mâna ta sau de un membru al familiei, în propria casă. Iepurele-lampă a fost singurul fetiș care a făcut excepție de la aceste reguli.

— Cei din familia amicului meu au fost fabricanți de băuturi spirtoase artisanale, îmi spune bunicul, și apoi mă întrebă — niciodată nu uită să facă asta —, tu știi ce-i o spirtărie?

Firește că știu, căci nu-i prima oară când ascult povestea fabricanților de țării artisanale. Bătrânul nu-mi dă niciodată șansa să-i răspund la întrebare, așa că numaidecât începe să-mi explice.

— Acum îi zicem distilerie. Azi cu greu mai găsești distilerii, dar în vremea aceea era cea mai mare din regiune. Familia prietenului meu avea o fabricuță unde produceau alcool și toți vecinii noștri munceau acolo. Era o familie foarte respectată prin părțile noastre.

Bunicul nu își mai amintește cum un om ca el, crescut într-o casă unde se făceau fețișuri blestemate, și fiul unei familii atât de respectate în comunitate ajunseseră să se împrietenească.

— Nu știu, nu mai țin minte, îmi spune bătrânul, așa cum o face de fiecare dată.

Familia bunicului meu — cu alte cuvinte, familia mea — a fost ceea ce oficial mai demult se numea o familie de fierari. Onoram comenzile vecinilor, adică reparam sau făceam unelte agricole și tot felul de ustensile. Toți vecinii și copiii din cartier știau cu ce ne ocupăm.

Îndeletnicirile care azi sunt respectuos denumite „profesii oculte” — șamanii, ghicitorii și îmbălsămătorii — în vremea aceea erau considerate niște meserii murdare, pentru cei din clasa de jos. Discriminarea era nedreaptă, dar așa erau timpurile. Familia bunicului meu, mai bine zis familia *mea*, nu era tratată nici măcar ca o familie din clasa celor care își câștigau traiul din îndeletniciri murdare.

Adevărul e că oamenii nu știau drept cine să ne ia. Nu eram nici șamani ce exorcizau posedajii de spirite malefice, nu ne pricepeam nici să ghicim viitorul, nu aveam nicio legătură cu cei care spălau, îmbălsămau și îmbrăcau morții, pregătindu-i pentru ceremonia funerară. E drept, meșteșugul pe care-l practicam avea de-a face destul de vag cu îndeletnicirile oculte, însă nimeni nu a îndrăznit vreodată să ne spună în față ce crede despre noi. Prin urmare, fierăria noastră mergea bine — cel puțin așa se vedea din afară. Se răspândise zvonul că blestemăm pe oricine încearcă să se ia de noi, însă nimeni din familia noastră nu a folosit vreodată un fetiș ca să blesteme un cunoscut. Vecinii noștri nu știau acest amănunt, dar chiar dacă ar fi știut, n-ar fi folosit la nimic, fiindcă, în afară de adusul și luatul comenzilor, încercau să ne evite, să nu ne bage în seamă.

— Dar prietenului meu nu i-a păsat de gura lumii, îmi repetă bunicul a nu știu câta oară.

Amicul său nu pleca urechea la zvonurile și bârfele care se răspândiseră prin oraș și ignora privirile vecinilor, pe jumătate îngrozite, pe jumătate curioase.

Pentru băiatul meșteșugarului de tărie, toți copiii din cartier erau prieteni — erau, la urma urmei, copiii celor care se născuseră și crescuseră în același loc cu părinții lui, care învățaseră sub acoperișul aceleiași școli cu maică-sa și taică-său. Nu se întreba de ce n-ar fi avut voie să se joace cu ceilalți copii din simplul motiv că părinții lor aveau alte îndeletniciri decât părinții săi. Fiindcă băiatul celui care avea fabricuța de spirtoase — om înstărit, cu pământuri întinse și influență în regiune — era atât de prietenos cu bunicul, puțin câte puțin, și ceilalți copii au început să-l accepte.

— Părinții lui erau oameni înțelepți, cu mintea deschisă și suflet bun, îmi spune bătrânul așa cum o face de fiecare dată. Erau bogați, aveau bani și trecere, însă nicio dată nu i-au înjosit pe ceilalți. Când se întâlneau cu vecinii, făceau aceleași plecăciuni adânci ca oricare alți oameni obișnuiți și întotdeauna săreau primii să dea o mână de ajutor comunității.

Părinții amicului au fost ceea ce în ziua de azi numim antreprenori de succes. Au început de jos, cu fabricuța în care vecinii munceau la producerea băuturilor spirtoase, vândute apoi altor vecini sau savurate împreună cu alți oameni din cartier. După ce au extins și modernizat producția, au început să vândă mai întâi în alte câteva regiuni, și apoi în toată țara. Când a izbucnit Războiul coreean, s-au refugiat în sud. Întorși acasă după terminarea războiului, nu au disperat când au găsit casa și distileria făcute una cu pământul. Privindu-și agoniseala de o viață în ruine și cenușă, și-au jurat să o ia de la capăt, să modernizeze și standardizeze procesul de producție într-o fabrică nouă.

Înțelegând dorința și ambiția părinților, prietenul bunicului a promis să ducă mai departe afacerea familiei.

— Noi, prietenii săi, am fost siguri că, de vreme ce avea să fie patronul noii fabrici, va urma facultatea de managementul afacerilor, dar el s-a dus la inginerie. Ne-a spus că are de gând să producă la scară industrială un vin de masă din orez care să aibă același gust cu vinul care se făcea odinioară manual, în distileriile tradiționale, prin fermentarea și distilarea orezului fiert la abur câteva ore. Era tânăr, avea nouăsprezece ani, abia terminase liceul și ne spunea că visul lui e să cucerească toată țara cu țăriile făcute în fabrica familiei. A fost al naibii de ambițios.

Schimbarea politicii naționale alimentare a zădărnicit planurile tânărului. Conform noii politici agricole, producția de orez trebuia să fie rezervată strict consumului intern. Prin urmare, a fost interzisă folosirea orezului pentru fabricarea prin fermentare a băuturilor alcoolice. Noile legi au dus la dispariția tăriilor fabricate prin metoda tradițională — peste orezul fiert la abur, amestecat cu malț, se adăuga apă și apoi compoziția se lăsa la fermentat. Piața a fost invadată de o poșircă cu gust dubios. Concret, etanolul cu concentrație de 99% se amesteca cu apă și, ca să facă porcăria grețoasă băubilă, producătorii adăugau și îndulcitori artificiali.

Chiar dacă noile reglementări au fost o lovitură dură pentru fabricuța sa, amicul bunicului meu nu a căzut pradă disperării. Nu era doar ultimul urmaș al mai multor generații de producători de spirtoase artisanale, ci și un expert în domeniu. A acceptat poziția autorităților — orezul e resursa indispensabilă pentru supraviețuirea națiunii, e mai important ca poporul să-l mănânce decât să-l bea —, dar, în același timp, a început să cerceteze metodele de producție prin care putea reînvia gustul de odinioară al vinului de orez fabricat prin tehnica tradițională manuală, considerată patrimoniu național. Ca să nu încalce noile reglementări ale guvernului, a studiat cu atenție proporțiile ingredientelor, tăria alcoolului, temperatura potrivită pentru fermentare și metodele de distilare.

Întotdeauna când ajunge în acest punct, bunicul obișnuiește să rupă dramatic firul poveștii.

— Ei, ce crezi că s-a întâmplat după aceea? mă întreabă, uitându-se în ochii mei. Ia ghicește: a dat greș sau a dat lovitura cu noua lui metodă?

Of, de câte ori am ascultat povestea asta! Știu răspunsul, dar râd și scutur din cap, ca și cum nu pot ghici urmarea.

— Era inteligent și perseverent și bineînțeles că a dat lovitura, mă lămurește de îndată bunicul. Dar... zice bătrânul și schițează un zâmbet amar, la scurt timp a pierdut totul.

Preocupat doar de dezvoltarea unei metode mai bune decât cele de odinioară de producere a băuturilor spirtoase de calitate și sănătoase, amicul său nu și-a dat seama că, după război, mult mai importante decât calitatea băuturilor sau tehnologia inovatoare erau legăturile cu oficialii de rang înalt din guvern, cunoștințele din cercurile influente ale societății, petrecerile cu oamenii de vază, mita — când situația o împunea — și sforile trase din culise.

În vremea aceea mai exista o companie renumită ce urmărea să domine piața băuturilor alcoolice, care după război începuse să funcționeze după alte reguli. Avea legături sus-puse și trecere în cercurile politice, iar oamenii din conducere erau maeștri în arta întreținerii clienților importanți în timpul liber¹. Reclamele prezentau amestecul din alcool, apă și îndulcitori artificiali ca „băutură cu gust tradițional, preferată de oamenii simpli“.

Publicitatea din ziare și de la televizor era în limitele decenței, însă firma ducea pe fundal o campanie de defăimare, răspândind tot felul de mizerii despre băutura produsă la fabrica amicului bunicului meu: îndoită cu „alcool

1. Referire la tradiția specifică spațiului est-asiatic de a menține legătura cu partenerii de afaceri și după semnarea unui acord de colaborare, invitându-i la petreceri, partide de golf, excursii, evenimente mondene ș.a.

pentru uz industrial“, tăria ar fi provocat pierderea vederii și alte handicapuri, iar consumatorii care beau prea mult puteau să moară otrăviți.

Vânzările s-au prăbușit și mica fabrică a amicului bunicului meu și-a închis porțile. Oricât de mult a încercat să nege minciunile răspândite de firma rivală, oamenii nu l-au crezut. Ca să dovedească că băuturile pe care le producea nu pun în pericol sănătatea nimănui, bărbatul a anunțat că va bea din sticle chiar în fața camerelor de filmat, însă nicio televiziune nu a vrut să-l difuzeze în direct. În vremea aceea nu exista internet și, refuzat de ziare, radiouri și televiziuni, nu a avut unde să meargă ca să nege public acuzațiile aduse firmei pe care o conducea. A dat în judecată firma rivală, dar cum în acele timpuri nu puteai înregistra apelurile sau face poze pe telefon, și nici trimite mesaje, i-a fost imposibil să dovedească cum fuseseră răspândite zvonurile despre băuturile contrafăcute. Concluzia instanței a fost că firma rivală nu i-a defăimat compania și nu i-a afectat imaginea publică. Falimentul fabricii și cheltuielile de judecată l-au îngropat pe bărbat în datorii. La treizeci de ani, în floarea vârstei, și-a curmat zilele punându-și ștreangul de gât, nu înainte de a lăsa un bilet de adio, în care și-a cerut iertare familiei. Soția lui, cea care l-a găsit fără suflare, a leșinat de mai multe ori la funeralii. La scurt timp, femeia și-a urmat soțul pe lumea ailaltă. Din fericire, copiii lor, rămași orfani peste noapte, au fost luați de o rudă stabilită în străinătate, însă de atunci nimeni nu a mai aflat nimic despre ei.

Compania care a răspândit zvonurile despre „alcooolul industrial“ a cumpărat la un preț de nimic fabricuța și firma falimentară a prietenului bunicului meu.

Toate documentele despre procesul tradițional de fabricare a băuturilor spirtoase, pentru care bărbatul și-a dedicat întreaga viață, au ajuns pe mâna companiei rivale, care le-a ascuns într-un seif adânc îngropat într-un zid.

— De ce le-au ascuns într-un seif? l-am întrebat naivă când am auzit povestea prima oară.

— Pentru că planul lor era să vândă cât mai multă poșircă din care să facă munți de bani, nu să vândă băuturi noi și de calitate, mi-a explicat bunicul. Dacă firma noastră nu face băuturi mai bune, atunci nu trebuie să-i lăsăm nici pe alții să le producă, și nimeni nu va putea concura cu noi — asta a fost principiul lor.

Secretele metodei tradiționale de fabricare a băuturilor alcoolice, transmise din generație în generație în familia prietenului bunicului meu, au dispărut literalmente într-o gaură neagră.

Asta a fost nenorocirea care l-a determinat pe bunicul meu să facă un fetiș blestemat în formă de iepure.

— Nu-i un păcat să faci și să vinzi băuturi bune, însă o întreagă familie a fost distrusă, sfărâmată în mii de cioburi ca o sticlă. Nu au avut legături cu oameni influenți și nici bani să-și facă cunoștințe în cercurile sus-puse — asta a fost singurul lor păcat. E de neconceput ce s-a întâmplat, spune bătrânul, scuturând din cap. Amicul meu era un om serios, de încredere, cu suflet bun, muncitor, devotat companiei, soției și copiilor... Ce om bun a fost!

Îmi spune povestea pentru a nu știu câta oară, însă de fiecare dată când ajunge în acest punct, glasul începe să-i tremure și ochii i se înroșesc.

— Să faci atât de mult rău, să distrugi o familie... E cu neputință așa ceva! De ce nu i-a oprit nimeni? Pentru ce atâta cruzime?

Nu-i loc în lumea asta în care să nu existe răutate și oameni care se prefac că nu o văd, dar mulțumită răutății unor oameni și a complicilor lor, bunicul, tata și eu am făcut o meserie din fetișurile blestemate și am avut ce pune pe masă.

Nu îndrăznesc să-i spun bunicului ce gândesc. Ca întotdeauna, ascult atent povestea pe care mi-a spus-o de atâtea ori, încât am ajuns să o știi pe de rost.

Dacă vrei ca blestemul tău să nu dea greș, trebuie să-i faci pe cei pe care îi blestemi să atingă fetișul cu mâna — este cea mai importantă și cea mai grea datorie a unui meșteșugar de fetișuri blestemate. Bunicul i-a adunat pe toți amicii săi, unii mai influenți, alții mai puțin cunoscuți, și le-a cerut să caute pe cineva care cunoștea pe altcineva, care la rândul lui cunoștea pe un altul ce lucra pentru un partener de afaceri al celui care i-a ucis prietenul. Așa a ajuns bunicul la un bărbat pe care l-a rugat să ducă lampa în formă de iepure la directorul executiv al companiei rivale. I-a explicat că pe spatele iepurelui e un întrerupător: mângâi iepurele pe spate, ca și cum ai dezmierda unul viu, atingi întrerupătorul și lampa se aprinde.

Omul cu pricina cunoștea pe cineva care la rândul lui știa un alt bărbat din cercul de cunoscuți ai directorului companiei. Ultimul din lanțul cunoscuților a făcut întocmai cum i-a cerut bunicul: a mers la companie și, primit în biroul directorului, i-a spus că are pentru el un cadou trimis de un partener de afaceri din străinătate, o lampă în formă de iepure. Omul bunicului a făcut o demonstrație a felului cum se aprinde și se stinge lampa: a mângâiat iepurele pe

spate, nu înainte să-și pună niște mănuși. Ocupat cu semnarea unor documente, directorul nu a ridicat privirea. În timp ce dădea din cap absent și din complezență, secretara i-a făcut o legătură telefonică. După convorbire, directorul s-a ridicat precipitat de pe scaun, spunând că are o întâlnire urgentă cu un parlamentar.

Cel care i-a făcut bunicului favoarea — al treilea om din lanțul de cunoscuți — n-a avut de ales și a plecat, lăsând lampa pe masa de lucru a directorului. S-a întors în camera de așteptare, unde a implorat-o pe secretară să nu lase pe nimeni să atingă lampa, în afară de directorul executiv. Femeia a încuviințat plictisită, așa cum făcuse și directorul — la urma urmei, bărbatul din fața ei nu era directorul vreunei companii de renume, ci un simplu angajat al unei firme neînsemnate cu care făceau afaceri —, și a vârât din nou nasul în revista pe care o citea.

Aflând toate astea, bunicul a oftat adânc, dar s-a încurajat, spunându-și că blestemul avea să-și facă efectul prin căi mai întortocheate decât plănuiise el. Știa că atât timp cât iepurele rămâne prin preajma directorului, în casa lui sau în biroul din sediul companiei, planul său eșuase doar pe jumătate.

Iepurele a stat pe biroul directorului toată ziua. La sfârșitul programului, când angajații au început să plece acasă, cineva l-a dus în depozitul companiei. De cum s-a lăsat întunericul, urecheatul a început să roadă tot: cutii de carton, ziare mototolite folosite pentru protejarea sticlelor, teancuri de documente vechi, registre de contabilitate uitate de vreme. Cum noaptea nimeni nu intra în depozitul companiei, iepurele a ronțait tot, de la un capăt la altul, fără să facă mofturi.

În dimineața următoare, când paznicul a deschis ușa depozitului, a găsit podeaua acoperită cu zdrențe de hârtie și căcăreze. Bărbatul și-a spus în barbă că în depozit se ascund șoareci, că e musai să cumpere otravă, și a început să facă curățenie.

De cum s-a înserat, iepurele uitat într-un ungher al depozitului s-a apucat din nou să roadă arhiva. În timp ce rodea de zor, din când în când un paznic mai trecea prin fața depozitului. Mai târziu a apărut și paznicul din tura de noapte. Echipați cu lanterne, cei doi paznici s-au uitat preț de câteva clipe prin ferestruica din ușa depozitului, însă niciunul nu și-a dat seama ce se petrece dincolo de ea. Când a terminat de ros toate hârtiile, iepurele a trecut la lemnărie.

Paznicului din tura de zi i s-a părut că vede ceva alb. Arăta ca un cocoloș de vată, dar când s-a apropiat să vadă mai bine, cocoloșul dispăruse. Bărbatul și-a spus că, ușor fiind, cocoloșul o fi fost luat de curent. A doua zi, a găsit trei cocoloașe, a treia zi, șase. Privindu-le mai bine, bărbatului i s-a părut că biluțele albe semănau cu niște iepurași țopăind, dar și-a spus că e cu neputință să fie iepuri sălbatici prin preajma depozitului. Cocoloașele albe i s-au șters repede din minte, căci nu avea timp de pierdut — sosise un camion ce trebuia încărcat cu sticle care urmau să fie livrate la o filială a companiei. A dat și el o mână de ajutor la căratul navetelor. Cei trei bărbați — paznicul din tura de zi, omul de la filială și șoferul camionului — nu au observat că, odată cu navetele, în camion săriseră și câțiva iepurași cu blana toată albă, în afară de vârful urechilor și al cozii, negre ca smoala.

Nu peste mult timp, depozitele companiei, ale filialelor și ale magazinelor s-au umplut cu zdrențe de hârtie,

lemnărie roasă și excremente mici și rotunde ca niște boabe de mazăre.

În zadar au pus capcane și otravă. Nici măcar pisicile nu au fost de ajutor. Uitându-se cu atenție la excrementele de pe podea, o angajată a concluzionat: căcărezele sunt prea mari ca să fie de șoarece, seamănă mai mult cu cele de iepure. Femeia care făcuse pertinenta observație lucra la departamentul de contabilitate al unei filiale. Nepoata ei, elevă la școala primară, o chemase de câteva ori la școală ca să hrănească cu iarbă uscată iepurii din laboratorul de biologie. Contabila nu a fost luată în seamă. Colegii ei erau scandalizați: nimeni nu văzuse iepuri în depozitele filialelor și ale magazinelor unde se vindeau băuturile; mai mult, femeia nu era vreo specialistă în creșterea iepurilor și nici medic veterinar, ci o simplă angajată care, după ani în șir de stat cu nasul în registrele contabile și făcut cafele, într-o zi și-a dat demisia, motivând că se mărită.

Conducerea a ordonat mobilizarea tuturor angajaților de la sediul central și din filiale pentru prinderea șoarecilor din depozite. Marea vânătoare de rozătoare i-a sleit de puteri pe angajați, dar a avut și o parte bună: au fost prinși o mulțime de șoareci și depozitele companiei erau mai curate ca niciodată. Succesul deratizării n-a ținut mult, fiindcă peste noapte podeaua depozitelor s-a umplut din nou cu zdrențe de hârtie și excremente, prea mari ca să te convingă că erau de șoareci.

Pagubele luau proporții uriașe și conducerea companiei a hotărât ca cele mai importante documente să fie mutate din depozite în birouri — registre contabile vechi

de zeci de ani și acte de pe vremea când sediul central a fost construit și, mai târziu, extins. Nimeni însă nu a observat că odată cu registrele, dosarele și teancurile de documente, în birouri s-au strecurat și câțiva iepuri albi, invizibili la lumina zilei, cu vârful cozilor și urechilor negre.

În scurt timp, s-a răspândit zvonul că întreaga companie a fost invadată de șoareci — nimic surprinzător, de vreme ce majoritatea localnicilor lucrau la sediul central și în filiale, în depozite sau în magazinele unde se vindeau băuturile.

Ca să-i facă pe angajați să-și țină gura, conducerea unei filiale a dat un avertisment răspândacilor de zvonuri, concediind un lucrător de la depozit. Între timp, șefii unei alte filiale au adunat pe toți angajații laolaltă și le-au ordonat să nu mai împrăștie zvonuri despre „invazia” șoarecilor. Muncitorul dat afară de la depozit avea acasă o mamă bolnavă, trei fii și cinci frați mai mici de îngrijit. Furios că rămăsese pe drumuri, într-o noapte bărbatul a sărit gardul depozitului, înarmat cu o canistră cu gaz. Tocmai când se pregătea să dea foc depozitului, a fost prins de paznic și de câțiva angajați care încă nu fuseseră dați afară din companie. În orașul în care conducerea filialei ținuse o ședință de avertizare a angajaților să nu mai răspândească zvonuri, un ziar a publicat un editorial de o pagină despre efectele invaziei șoarecilor asupra siguranței produselor alimentare și a sănătății consumatorilor.

Subiectul invaziei șoarecilor din depozite s-a răspândit în regiune ca un foc scăpat de sub control. Constatând că amenințarea angajaților să-și țină gura nu a fost o măsură eficientă, conducerea a hotărât să organizeze un eveniment de degustare a băuturilor produse de companie.

Planul era să invite angajații, familiile acestora, localnicii din apropierea fabricii și, cel mai important, liderii comunității și alți oameni influenți. După degustarea băuturilor scoase din depozite, invitații aveau să înțeleagă că nu există niciun fel de probleme legate de condițiile sanitare ale procesului de fabricație, de siguranța și calitatea băuturilor, că firma are o contribuție importantă în viața comunității locale.

La evenimentul din curtea sediului central al companiei au participat directorul executiv, fiul acestuia, director adjunct, nora și nepotul lui, elev la școala primară. Plictisit de discursurile nesfârșite ale oamenilor mari, de muzica gălăgioasă cântată de o formație închiriată, de băuturile pe care le savurau adulții, nepotul directorului a început să alerge prin curte și să arunce singur un ochi prin împrejurimi. Când și-a dat seama că băiatul dispăruse, maică-sa a început să-l caute disperată. L-a găsit stând pe vine în fața ușii deschise a depozitului.

— Ce cauți aici? l-a întrebat femeia.

— Mă jucam cu iepurașii, a răspuns băiatul.

Când maică-sa l-a întrebat unde sunt iepurii, băiatul a luat-o de mână și a târât-o după el în depozit. I-a arătat cu degetul o lampă în formă de iepure, uitată într-un ungher, pe un dulap prăfuit, și a început să urle cât îl ținea gura că vrea să ia iepurele acasă.

Maică-sa i-a spus că trebuie să ceară voie bunicului, căci lampa era un obiect al companiei. În timp ce-l trăgea de mână înapoi spre locul petrecerii, femeii i s-a șters din minte întâmplarea cu lampa. Băiatul însă nu a putut să uite de iepurele din depozit. Când și-a întrebat bunicul dacă poate lua acasă un obiect misterios ascuns în depozit,

directorul, care deja se cherschelise, i-a răspuns că da și a continuat să bea cu invitații săi, oameni importanți.

Degustarea a fost un succes, invitații au băut până noaptea târziu din băuturile servite gratis. Nora directorului a rezistat și ea mult timp, însă când băiatul a început să se smiorcăie că e mort de oboseală, au plecat acasă. În mașină, micuțul a ținut strâns la piept lampa prăfuită.

Problema invaziei șoarecilor părea rezolvată, iar lampa, din pricina căreia se răspândiseră zvonurile, a ajuns din depozitul companiei în casa fiului directorului executiv.

În realitate, depozitele filialelor și ale distribuitorilor erau pline de urecheați. Nu dispăruseră nici din birourile în care ajunseseră odată cu arhiva salvată din depozite. Continuau să se înmulțească și să roadă tot ce găseau în cale.

În fiecare noapte ronțăiau documentele din sertare și din fișete metalice. Luau la rând formulare de comandă, contracte, rapoarte de vânzări, registre de contabilitate, declarații fiscale și le rodeau până rămâneau doar niște zdrențe.

Chiar și atunci când cele mai importante documente au fost mutate într-un seif, bancnotele, cecurile și biletele la ordin au sfârșit între fălcile urecheaților.

Compania a apelat la serviciile unei firme de de-ratizare, pe care a însărcinat-o să igienizeze sediul central. Documentele, aparatura și mobila, inclusiv tot ce era depozitat în seifuri au fost scoase din birouri și puse pe gazonul din curtea sediului. În acest timp, nepotul directorului își făcea temele la lumina lămpii în formă de iepure, așezată lângă patul în care dormea. Micuțului

îi plăcea nespus de mult iepurele drăgălaș, care lumina ghemuit sub un copac. Ori de câte ori prietenii veneau în vizită ca să se joace, se lăuda că lampa era un cadou pe care bunicul îl primise din străinătate. Ca să aprindă și să stingă lumina, nepotul directorului mângâia spatele iepurelui de câteva ori pe zi.

Ajuns în casa nepotului directorului de companie, iepurele nu a mai ros hârtie.

În schimb, a început să roadă altceva.

Elev în clasa a șasea, ultimul an la primară¹, băiețelul era cam scund pentru vârsta lui, dar nu avea o fire bolnăvicioasă. Maică-sa obișnuia să-l laude că e copil cuminte și blând, căruia îi place școala și are note destul de bune, chiar dacă, e drept, e mai nerăbdător să bată mingea cu prietenii decât să-și facă temele sau să facă meditații pentru examene.

Nimeni din familie nu a băgat de seamă că băiatul începuse să-și uite acasă temele și rechizitele. Dirigintele nu a îndrăznit să-l certe pe elevul studios, nepotul directorului reputei companii de băuturi alcoolice, însă obișnuia să-i atragă atenția pe un ton politicos. Într-o zi, sătul să fie apostrofat — adevărul e că dirigintele nu uita să-l verifice —, băiatul s-a răstit la diriginte. Ofensat, bărbatul a sunat-o pe maică-sa și a chemat-o de urgență la școală.

— Doamnă, vă rog să aveți în vedere că în ziua de azi copiii intră mai devreme la pubertate și sunt foarte capricioși. Nu-l scăpați din ochi.

1. În sistemul de învățământ sud-coreean, durata ciclului primar este de șase ani.